

ת"פ 1304/05/14 - מדינת ישראל נגד מאור הלר

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

08 פברואר 2015

ת"פ 1304-05-14 מדינת ישראל נ' הלר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	- ע"י עו"ד מוריה בינה
הנאשם	מפרקליטות מחוז ירושלים
	מאור הלר (עציר)
	- ע"י עו"ד רפאל פריג'

הכרעת דין

נושא מספרי פסקאות

א. כללי	1-6
ב. טענות הצדדים	7-16
ב1. תמצית טענות הנאשם	7-13
ב2. תמצית טיעוני המאשימה	14-16
ג. דיון - הערות מבוא על סמכות בית המשפט בקביעת סעיפי האישום	17-21
ד. סעיפי החיקוק הרלבנטיים	22-28
ה. הבחנה בין עבירת השוד ובין עבירת דרישת נכס באיומים	29-45
ה1. יסודות עבירת השוד	29-34
ה2. יסודות עבירת דרישת נכס באיומים	35-45
ו. יישום אבחנות אלה לאישום הראשון	46-50
ז. יישום אבחנות אלה לאישום השני	51-63

עמוד 1

64-70

ח. התייחסות כללית לשני האישומים הראשונים

71-82

ט. הבחנה בין עבירות ניסיון השוד ודרישת נכס באיומים

83-86

י. יישום אבחנות אלה לאישום השלישי

87-90

יא. יישום אבחנות אלה לאישום הרביעי

91-94

יב. סיכום

א. כללי

1. ביום 1.5.14 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ארבעה אישומים: שוד בנסיבות מחמירות (שתי עבירות), וניסיון שוד (שתי עבירות)
2. בדיון בפניי, ביום 1.9.14, טען הסנגור נגד האשמת הנאשם בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"), שעונשה המרבי הוא 20 שנה, ולא בגין עבירה של דרישת נכס באיומים, לפי סעיף 404 לחוק העונשין, שעונשה קל משמעותית והוא עומד על 5 שנים, וכאשר העברין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר מירבי של 10 שנים.
3. באי כח הצדדים הגיעו להסכמה כי הנאשם יודה בעובדות כתב האישום אך לא יודה בהוראות החיקוק.
4. טיעוניהם של הצדדים התמקדו בדיון בפניי, ביום 2.12.14, רק ביחס להוראות החיקוק הרלבנטיות למעשים בהם הודה הנאשם בלבד, ובכך עוסקת הכרעת דין זו.
5. לפיכך, בסיום הכרעת הדין אקבע את ההרשעה של הנאשם באותם סעיפי חיקוק, על פי הניתוח המשפטי, שיפורט להלן, ועל פי הודאתו של הנאשם בכתב האישום.
6. כל אחד מארבעת האישומים בהם הואשם הנאשם התבצע בסניף אחר של בנק הדואר בעיר ירושלים ובביתר עילית, וכולם ברצף של יומיים (23-24 בחודש אפריל 2014).

ב. טענות הצדדים

1. תמצית טענות הנאשם

7. ב"כ הנאשם, עו"ד רפאל פרוג', מבהיר כי הנאשם הינו תלמיד ישיבה בן 27, אב ל-3 ילדים שבעקבות התמכרות

להימורים וחובות לאנשים נוצר מצב שבבנק הדואר הוקפא סכום של 160,000 ₪, שהיה שייך לו (הנאשם קיבל מכתב מהרשויות בו נכתב שהיות והם אינם יודעים מה הוא הסכום הכספי הזה, הרי שהוא יוקפא).

8. האישום הראשון - התבצע, ביום 23.4.14, בשעה 14:15, בבנק הדואר בקניון מלחה בירושלים. הנאשם כיוון מיכל גז מדמיע אל פקיד הבנק, אמר לו כי מדובר בשוד, והורה לו להעביר כסף לשקית שהושיט לו.

9. האישום השני - לפי אישום זה, הנאשם הגיע לסניף בנק הדואר בגבעת שאול בירושלים, ביום 23.4.14, בשעה 13:30, ונתן לפקידה פתק שעליו כתוב: **"זה שוד, את בסכנת חיים, את כל הכסף"**. באותו מקרה, הגז המדמיע היה בכיסו של הנאשם, והוא לא השתמש בו. באותו מקרה, הוא לקח כסף.

לגבי אישום זה טוען הנאשם כי מדובר בסעיף 404 הקובע מפורשות כי על האדם "לדרוש" דבר ערך. כלומר: האיום שנבע מהכתב בפתק מוביל דווקא לסעיף 404.

10. אשר לאישום השלישי - ביום 23.4.14, בשעה 12:40, הנאשם נכנס לסניף בנק הדואר בבית וגן, והיה מצויד בגז מדמיע, ונתן לפקידה פתק שעליו כתוב: **"זה שוד, נא לרוקן את כל הקופה"**. הגז המדמיע היה בכיסו של הנאשם והפקידה לא ידעה על קיומו של הגז המדמיע.

לגבי אישום זה, טוען הסנגור כי מדובר בניסיון לדרוש נכס באיומים, בגדרו של סעיף 404 לחוק.

11. ככל המדובר באישום הרביעי - הנאשם נכנס לסניף בנק הדואר בביתר עילית, הוא כיוון את מיכל הגז המדמיע אל הפקידה, ונתן לה פתק שעליו כתוב: **"זה שוד, נא לרוקן את כל הקופה"**. למרות זאת, הפקידה לא נתנה לו את הכסף המבוקש, וכאשר הנאשם ראה כן, הוא יצא מהבנק מבלי לעשות דבר.

גם לגבי סעיף אישום זה טוען הסנגור כי מדובר באישום לפי סעיף 404 לחוק, ולא באישום בשוד.

12. טענתו המרכזית של הסנגור הייתה כי במקרה דנן אין צורך להיכנס לניתוח סעיף 402 לחוק, אלא להאשים ולהרשיע את מרשו כאישום ראשוני, לגבי כל מעשיו, דווקא באישום לפי סעיף 404 לחוק; זאת, משום שהנאשם לא ביצע מעשי אלימות ואף לא איים בביצוע מעשים כאלו.

בנסיבות תיק זה הייתה - לטענת הסנגור, עו"ד פרוז - דרישה לקבלת כסף, תוך איומים.

13. עוד הוסיף הסנגור וטען, כי קו הגבול שמפריד בין עבירת השוד לעבירת דרישת הנכס באיומים אינו חד משמעי. אומנם, לתביעה יש שיקול דעת בבחירת סעיף האישום המתאים, אך לבית המשפט הסמכות להחליט, באיזה עבירה הוא מרשיע.

ב.2. תמצית טיעוני המאשימה

14. ב"כ המאשימה, עורכת הדין מוריה ביינה, מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), טענה כי הנאשם איים על הפקידה, בין במילים ובין בגז מדמיע, ובאיומים אלו קיים הנאשם את דרישות סעיף 402 לחוק העונשין.
15. ב"כ המאשימה אזכרה את פסקי הדין בת"פ 8243/09, שם דובר בנאשם שעשה שימוש בגז מדמיע כלפי בעל רכב. הכרעת הדין הרשיעה את הנאשם בעבירות של ניסיון לשוד. בת"פ 11606-06-11 הגיש הנאשם לפקידה פתק מאיים, ושם ביקש הסנגור לקבוע כי מדובר בדרישת נכס באיומים. הכרעת בית המשפט הייתה כי מדובר בשוד, לכל דבר ועניין.
16. בנוסף לכך, הצביעה ב"כ המאשימה על ע"פ 6420/10, שבו דחה בית המשפט העליון ערעור של הנאשם שהורשע בשוד, ושטען כי מאחר והשוד בוצע ללא מגע פיזי, ושהמתלוננת לא עמדה בסכנה, הרי שאין מדובר בשוד אלא בדרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 לחוק. בית המשפט העליון הבהיר כי אלימות לעניין זה עשויה להיות פיזית או מילולית, וקבע כי יש להרשיע את הנאשם בשוד, ולהפעיל לגביו מאסר על תנאי, שאמור היה לחול אם הנאשם יעבור "כל עבירת אלימות".

ג. דיון - הערות מבוא על סמכות בית המשפט בקביעת סעיפי האישום

17. כידוע, וכפי שהסכימו גם הצדדים שבפניי, אם מעשה של אדם נופל בגדרם של שני סעיפים, רשאית המאשימה להאשים את הנאשם בסעיף אישום לפי שיקול דעתה (כך גם קבעתי בהחלטתי, מיום 2.4.14 בת"פ 56001-10-13 מדינת ישראל נ' ישראל פינטו (2014)).
18. אולם, בה במידה, אני סבור כי שיקול דעת זה של הפרקליטות עשוי להיות מוגבל בשני מישורים, אותם הסברתי בפסק דיני, בת"פ 2003/06 מדינת ישראל נ' פלוני (2008) (פיסקאות 112-113 לפסק הדין):
- "סבור אני, כי אותו שיקול דעת רחב של הפרקליטות, אשר כונה על ידי ב"כ המדינה כ"פררוגטיבה", הינו מוגבל, בשני מישורים, או בשל שתי דוקטרינות משפטיות, אשר יוצגו, בתמצית, להלן.**
- האחד - עקרון תום הלב, אשר חל בכל ענפי המשפט, ולבטח, כאשר מדובר בשימוש בסמכות של בעל שררה בתחום המשפט המנהלי, וכזה הוא התובע, המנסח כתבי אישום, ובוחר את סעיפי החיקוק הרלוונטיים, תוך התאמתם לנסיבות של כל תיק ותיק. לכן, ייתכנו מקרים, בהם יראה בית המשפט בניסוח כתב אישום, אשר בוחר סעיף חיקוק חמור במיוחד, שאינו תואם - באופן קיצוני - את הנסיבות, מעין הנחה כי הדבר נעשה בחוסר תום לב.**
- השני - משבאה לעולם, בשנה שעברה, הוראת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],**

התשמ"ב-1982, שקבעה כי אחת מן הטענות שיכול להעלות נאשם, היא כי 'הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית', אין התובע, בגדר הגורם היחיד, אשר יכול להפעיל את ההליך המשפטי. לבית המשפט יש סמכות למחוק כתבי אישום או לזכות נאשמים, על פי הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק'."

19. טענתו של הסנגור הייתה כי האישום בעבירה של דרישת נכס באיומים הינו האישום המתבקש לאור מעשיו של הנאשם, ולא האישום בעבירת השוד.

20. מכללא, טוען הסנגור כי הגשת כתב האישום, הכולל בתוכו אישומים בעבירת השוד, החמורה יותר ואשר מלווה לה ענישה כפולה ומכופלת, עומדת בסתירה לעקרונות הצדק.

21. השאלה העומדת בפניי הינה, מה הוא סעיף האישום המקיים את נסיבות מעשיו של הנאשם במדויק, וזאת - לגבי כל אחד ואחד מסעיפי האישום בהם מואשם הנאשם. האם אכן נופלים מעשיו של הנאשם לגדרה של עבירת "דרישת הנכס באיומים" ולא לגדרה של עבירת השוד?

ד. סעיפי החיקוק הרלבנטיים

22. לצורך הדיון, נעמיד לנגד עינינו את לשונם המדויקת של שני סעיפי האישום הפוטנציאליים:

זו לשונו של סעיף 402, שכותרתו היא "שוד":

(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים.

23. בהקשר זה יש לזכור גם את עבירת "ניסיון השוד", הקבועה בסעיף 403 לחוק העונשין, שזו לשונה:

"התוקף אדם לשם שוד, דינו - מאסר שבע שנים; ואם נעברה העבירה בנסיבות כאמור בסעיף 402(ב), דינו - מאסר עשרים שנים".

24. וזו היא לשונו של סעיף 404 לחוק, שכותרתו היא "דרישת נכס באיומים":

"הדורש מאדם דבר ערך בכוונה לגנבו, תוך שימוש באיומים או בכוח, דינו - מאסר חמש שנים; נעברה העבירה כשהעברין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר עשר שנים".

25. מעל כל אלה "מרחפות" הוראות סעיף 383 לחוק, המגדירות "**גניבה מה היא**", וסעיף 384 לחוק, הקובע כי דינו של הגונב הוא מאסר שלוש שנים, והוא - אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מבחינת נסיבותיה או מחמת דינו של הדבר שנגנב.

26. סעיפי החיקוק בהם התמקדו טיעוני באי כח הצדדים, הם סעיפים 402 ו- 404 לחוק, המופיעים בסימן ג' לחוק, שכותרתו היא "**שוד**". סימן זה מצוי בפרק יא לחוק העונשין, אשר עוסק כולו בפגיעות רכוש.

27. הגדרת הגניבה (בסעיף 383) והעונש המירבי עליה (בסעיף 384 לחוק) מצויים בסימן א' של אותו פרק, שכותרתו היא "**גניבה**".

28. לכתורות האמורות, הן של הפרק והן של הסימנים יש משקל וחשיבות לצורך פרשנות וקביעת "המיקום הגאומטרי" של כל עבירה בקונטקסט המתאים (מונח זה מופיע בפסיקה, על פי נבו ב-69 פסקי דין; לעניין קרוב של עבירת גניבת רכב, המצויה בסימן אחר של פרק יא שעניינו "**פגיעות ברכוש**", הוא סימן ה1 שכותרתו "עבירות בקשר לרכב", ובשיקולים בדבר המעצר עד תום ההליכים בגינה, ראה: בש"פ 2316/95 עימאד גנימאת נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 589 (1995)).

ה. הבחנה בין עבירת השוד ובין עבירת דרישת נכס באיומים

1. יסודות עבירת השוד

29. ארבעה הם היסודות העובדתיים המרכיבים את עבירת השוד בהתאם לסעיף 402 לחוק העונשין. כך פירש השופט - כתוארו אז - אליקים רובינשטיין, בע"פ 6420/10 קלאודיו סלסנר נ' מדינת ישראל (2011), את סעיף 402(א) לחוק, ויסודותיו (פיסקה יט לפסק דינו; ההדגשות הוספו; להלן - "פרשת סלסנר"):

"סעיף 402(א) שעניינו עבירת השוד קובע כך: 'הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע עשרה שנים'. ארבעה יסודות מרכיבים איפוא את עבירת השוד:

הראשון - גניבה;

השני - נקיטת אלימות או איום בנקיטת אלימות;

השלישי - צריך שאלימות תינקט בשעת הגניבה או בתכוף לפניה או לאחריה;

הרביעי - צריך שתינקט אלימות במטרה להשיג את הדבר הנגנב, או כדי לעכבו בידי הגנב, או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר, או כדי להתגבר עליה (י' קדמי על הדין בפלילים, חוק העונשין (חלק ב'),

תשס"ו (748).

עינינו הרואות, כי אחד מיסודות עבירת השוד הוא איום בביצוע מעשה אלימות או ביצוע של מעשה אלימות, ושני אלה - האיום באלימות והביצוע האלים - באים במקביל זה לזה, כתאומים; ואף יתר יסודות העבירה נשענים על יסוד האלימות. ניסוח העבירה בא לענות על מציאות החיים, שהרי לא אחת מעשי שוד, העלולים להגיע לאלימות 'מצליחים' בעצם האיום, כשהנשדד מעדיף שחיוו ושלמות גופו יהיו לו לשלל תחת כספו הנגזל; האם יכול מי שעניו בראשו לומר כי סיטואציה כזאת אינה שוד? יוצא, כאמור, כי משהורשע המערער בעבירת השוד, ממילא הוכרע למעשה כי נעברה עבירת אלימות. יתרה מכך, אלמלא האיום בשימוש באלימות או השימוש באלימות לא היתה כל משמעות למעשה, שהרי מה יניע את הנשדדים למסור כספם - בקשה אדיבה בגוף שלישי בלא איום 'תואיל נא גברתי לשתפני בכסף שבקופתה' או 'אודה מאוד אם תכבדני בתכולת הקופה והכספת'?"

30. כך הובהר גם בספרו של המלומד יעקב קדמי הדין בפלילים, חלק שני, עמ' 746:

" 'שוד' מהווה, איפוא - 'גניבה', המתבצעת אגב שימוש באלימות, לרבות איום של שימוש באלימות. הרשעה ב'שוד' מחייבת הוכחת ביצועה של גניבה על כל רכיביה; ובנוסף לכך - הוכחת הרכיבים ה'מחמירים' המבטאים את השימוש באלימות, כמפורט לעיל".

(הרעיון כי עבירת השוד מורכבת למעשה משתי "קומות" של עבירות: "גניבה" ו"אלימות", הובע על ידי בפסק דין אחר בעניין שוד. ראה: פסקה 80 לגזר דיני בת"פ 37365-08-13 מדינת ישראל נ' ראשד אבו עסב (2014) (ההדגשות במקור):

"עבירת שוד וכמובן ניסיון לשוד בנסיבות מחמירות כוללות בחובן שני ערכים חברתיים מרכזיים, משני תחומי המשפט הפלילי;

הראשון, הגנה על החיים והבריאות של האדם, שכן עבירת שוד כוללת אלימות כלפי נפגע העבירה. מבחינה זו עבירת השוד "שייכת" לקבוצת העבירות של תקיפה, גרימת חבלה חמורה, וכדומה.

יסוד האלימות נכלל בעבירת השוד במפורש, בסעיף 402(א) לחוק העונשין: '... בשעת המעשה... מבצע... מעשה אלימות באדם...'

כאשר מדובר בשוד בנסיבות מחמירות, יש אלמנט נוסף של החמרה בעניין יסוד האלימות, דהיינו: היות הנאשם בחבורה (ביחד עם גסאן הנ"ל).

השני, ההגנה על הרכוש, שכן עבירת שוד הינה גניבה בנסיבות מחמירות של אלימות. גם זאת נלמד מלשון הסעיף הנ"ל: '... הגונב דבר... כדי להשיג את הדבר הנגנב... או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר...'

ניתן לראות בעבירת השוד ככוללת "שתי קומות": הראשונה - גניבת החפץ; השנייה - יסוד האלימות".

31. לאותה "גניבה" בעלת מאפיינים חמורים של אלימות, קיים מימד חומרה נוסף, והוא מימד החומרה של היותו של השודד חמוש בכלי נשק או במכשיר שיש ביכולתו לפגוע. אומר כבר כעת, כי לא נשמעו בפני טענות לעניין היותו של הגז המדמיע, בו היה חמוש הנאשם, שונה, לכל הפחות מההגדרה "מכשיר שיש בו כדי לפגוע", שהוא החלופה ל"נשק" הקבועה בסעיף 402(ב) לחוק (על כן, אין צורך להידרש להגדרת "נשק" הקבועה בסעיף 144(ג) לחוק העונשין).

32. מכל מקום אבהיר כי "נשק 'קר' הוגדר בפסיקה: 'כל כלי או מכשיר (מחוץ לנשק חם) העלול להמית או לחבול הוא בחזקת נשק קר...' (עמ' 770 לספרו הנ"ל של קדמי).

יש לזכור כי: "... 'לפגוע' - אינו מוגבל לפגיעה חמורה דווקא, אלא לכל פגיעה שהיא (עמ' 771 לספרו של קדמי).

33. אקדים ואומר כי מן האמור נובע כי בענייננו, הספק האם אכן נכנסו סעיפי האישום אל גדרה של עבירת השוד, עשוי להתעורר, כאשר לא הושלמה פעולת הגניבה (היסוד הראשון של עבירת השוד), או כאשר לא נעשתה פעולת האלימות או האיום באלימות (היסוד הרביעי של עבירת השוד). שכן, באחדים מן האישומים לא הושלמה פעולת הגניבה, ואילו באחד מן האישומים לא נעשתה פעולת האלימות או האיום באלימות. דיון בעניין זה יובא בהמשך פסק הדין.

34. מכל מקום, ביחס לאישומים האחרים, בהם התקיים הן יסוד השלמת פעולת הגניבה, והן יסוד האיום באלימות, ובכך מולאו יסודות עבירת השוד, כפי שהוגדר ופורש בפרשת סלסנר הנ"ל (ראה ציטוט הקטע הרלבנטי בפסקה 29 לעיל). עלינו לבחון את השאלה מה הוא סעיף החיקוק המתאים יותר להגדרת מעשיו של הנאשם.

ה. יסודות עבירת דרישת הנכס באימים

35. יסודותיה של עבירת דרישת הנכס באימים הקבועה בסעיף 404 לחוק, הובאו בספרו של השופט בדימוס יעקב קדמי, הדין בפלילים, בעמ' 778:

"(1) 'הדורש' [המעשה] - מדובר בדרישה למסור דבר (בעל ערך), להבדיל מ"גניבתו" של הדבר.

(2) 'מאדם' [נסיבה] - אף שלא נאמר מפורשות כי מדובר באדם המחזיק בדבר ערך, נראה שכך ראוי לפרש מושג זה בהתחשב באופייה של העבירה המדוברת ב"דרישה למסור"

(3) 'דבר ערך' [נסיבה] - נראה שעל אף הנקיטה במושג שונה מזה שננקט בהגדרת שוד בסעיף 402(א) לחנ"ש ('דבר'), גם כאן המדובר ב'דבר הניתן להיגנב' כמשמעותו בסעיף 383(ג)(4) לחוק האמור.

(4) 'תוך שימוש באיומים או בכוח' [נסיבה] -

(א) 'איומים' - המדובר ב'איום' כלפי המחזיק לגרום לו (ואפשר שגם ל'אחר' הנוכח במקום) 'נזק' מכל סוג שהוא, הן נזק גופני והן נזק לרכוש; ובלבד, שיש בכוחו של ה'נזק' הצפוי להניע אדם סביר להיכנע לדרישה

(ב) 'בכוח' - המדובר בשימוש בכוח כלפי המחזיק (ואפשר - שגם כלפי אדם 'אחר' המצוי בנוכחות המחזיק), במידה שיש בה כדי להניע אדם סביר למסור את הדבר בניגוד לרצונו".

36. השופט בדימוס יעקב קדמי, התייחס לסעיף 404 "דרישת נכס באיומים", באופן הבא (עמ' 777; ההדגשות הוספו):

"על אף הקרבה שבין עבירה זו לבין העבירה של ניסיון לשוד, המדובר בעבירה עצמאית הנבדלת משוד בשניים אלה:

ראשית - בכך שלא נדרשת כאן 'כוונת שוד' - קרי: נקיטה באיומים או באלימות 'כדי' להבטיח את הגניבה - אלא 'כוונת גניבה';

ושנית - והוא העיקר - בכך שהדגש מושם כאן על ה'אילוץ' למסור את הדבר ולא על 'אין ההתנגדות' לגניבתו, המאפיינת את עבירת השוד".

37. חוסר הבהירות בין שני הסעיפים הללו, נעוץ ביסוד הרביעי של עבירת השוד: "כוונת שוד", הקובע כי צריך שתינקט אלימות במטרה להשיג את הדבר הנגנב, או כדי לעכבו בידי הגנב, או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר, או כדי להתגבר עליה (יעקב קדמי, הדין בפלילים, עמ' 748).

יסוד זה, דומה מאוד ליסוד הראשון הנדרש בעבירת דרישת הנכס באיומים לפי סעיף 404 לחוק העונשין, הוא יסוד "הדרישה למסור" את החפץ הנגנב (להבדיל מ"גניבתו" של אותו חפץ; קדמי, הדין בפלילים, עמ' 778).

38. השאלה הנובעת מחפיפתם של שני יסודות אלו, האחד לחברו, היא, מה יעשה במקרה בו האיום באלימות נעשה כדי לגרום לאדם למסור לנאשם את הכסף עליו היה מופקד?

39. האם מקרה כזה נכנס לגדר אלימות שננקטה, במטרה להשיג את הדבר הנגנב (כדרישת סעיף 402 לחוק העונשין), או בגדר אלימות שננקטה כדי לאלץ אדם למסור את החפץ שברשותו (כדרישת סעיף 404 לחוק העונשין)?

40. לכאורה, ניתן היה לסבור כי כאשר הקורבן, נפגע העבירה, אולץ למסור את דבר הערך לנאשם - הרי שהדבר ייחשב "דרישת נכס באיומים"; ואילו במקרה שהשודד לקח את הנכס באופן עצמאי, הרי שהדבר ייחשב "שוד".

41. ברם, גם הבחנה זו עדיין משאירה פתח למעשים רבים, הנכנסים הן להגדרת "שוד", והן להגדרה של "דרישת נכס באיומים". משום, שגם אילוץ אדם למסור את החפץ עליו הוא מופקד (כדרישת סעיף דרישת הנכס באיומים - סעיף 404 לחוק) נכנס, הלכה למעשה, לגדר עבירת השוד (סעיף 402 לחוק). כך, מסביר הנשיא - כב' השופט ד"ר שמעון אגרנט (שלדבריו הסכימו כב' השופט - כתוארו אז- חיים כהן וכב' השופט ד"ר משה עציוני), בע"פ 70/73 מרדכי אחרר נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(2) 561(1973), פסקה א, עמ' 568, מול האותיות א-ב, בהסתמך על פסק דינו של בית הלורדים משנת 1965, המוזכר ומצוטט בעמ' 567, שם (להלן - "פרשת אחרר"); ההדגשה הוספה):

"יוצא איפוא, כי עבירת-השוד מתבצעת אם נתקיימו הדברים הבאים: (1) העברין נטל לידי, על-מנת שלא להחזירו, חפץ שהיה אותה שעה בחזקתו של אדם אחר או נמצא תחת שמירתו האישית או השגחתו; (2) לשם ביצוע מעשה-הגניבה הפעיל העברין כוח פיסי נגד האדם ההוא כדי למנוע את התנגדותו ללקיחת החפץ או כדי להתגבר עליה; (3) או איים עליו להפעיל נגדו כוח פיסי, כדי להפחידו, ובדרך זו אנס אותו למסור לו את החפץ בו במקום או להיכנע לרצונו שייפרד ממנו".

42. בפועל, האופן של אילוץ הקרבן למסור את הנכס שבידיו, או את הנכס עליו הוא מופקד, הינו תדיר מאוד במעשי השוד.

43. אילוץ הקרבן למסור את הנכס, דבר אשר השלים את מעשה השוד, עשוי להיכנס הן בגדרה של עבירת השוד, והן בגדרה של עבירת דרישת הנכס באיומים. זו היא נקודת המחלוקת המדויקת שבין הצדדים.

44. ברם, הבדל יסודי נוסף בין שתי העבירות, הינו כי עבירת דרישת הנכס באיומים מייחסת למבצע העבירה את הכוונה לגנוב, במובחן מהשלמת הגניבה בעבירת השוד. הבדל זה יובהר להלן.

45. באירועים המקיימים את יסודות שתי העבירות גם יחד, מצויים האירועים שבסעיפי האישום הראשון והשני.

ו. יישום אבחנות אלה לאישום הראשון

46. עובדות האישום הראשון הן אלה: כי ביום 23.4.14, הגיע הנאשם לסניף בנק הדואר בקניון מלחה בירושלים, כשהוא מצויד בגז מדמיע. הנאשם ניגש לדלפק, וכיוון את מיכל הגז המדמיע לעבר הפקיד, אמר לו כי

מדובר בשוד, והורה לו להעביר את כל הכסף לשקית אותה הושיט לו. בעקבות האיום, מסר הפקיד לנאשם סכום של 7,000 ₪.

47. במעשים אלו, השלים הנאשם את הגניבה, שלל את הכסף שלילה מוחלטת מבעליו, תוך כדי שימוש באיום בפגיעה בפקיד. אין ולא תהיה משמעות אחרת לכיוון מיכל גז מדמיע אל עבר הקרבן.

48. מעשים אלו מקיימים בדיוק מוחלט את דרישות סעיף 402(א) לחוק העונשין: גניבה; איום בנקיטת אלימות; בשעת הגניבה או בתכוף לפנייה או לאחריה; במטרה להשיג את הדבר הנגנב.

49. מאחר ועל פי עובדות האישום הראשון - שבו הודה הנאשם - הוא כיוון את מיכל הגז המדמיע אל עבר הפקיד, בפנינו הנסיבה המחמירה של היותו של השודד מזוין במכשיר שיש בו כדי לסכן או לפגוע. על כן, על עובדות של האישום הראשון חלות הוראות סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

50. במובן זה, אישום בסעיף 404 לחוק העונשין, הגורס דרישה באלימות לקבלת הנכס, חרף השלמת גניבתו של הנכס, הינו מדויק פחות, שכן הוא "מוותר" על יסוד השלמת הגניבה, אשר התבצע בפועל (ואשר מצוי בלשונה של עבירת השוד).

ז. יישום אבחנות אלה לאישום השני

51. עובדות האישום השני הן אלה: ביום 23.4.14 הגיע הנאשם לסניף בנק הדואר בשכונת גבעת שאול בירושלים כשהוא מצויד בגז מדמיע ובפתק אשר עליו רשם מבעוד מועד "**זה שוד! את בסכנת חיים את כל הכסף!**".

הנאשם ניגש לדלפק והציג לפקידה את הפתק.

הפקידה מסרה לידי סכום של 820 ₪.

הנאשם שאל היכן הדולרים, ומשנענה כי הקופה ריקה, עזב את המקום.

52. גם במעשים אלו, השלים הנאשם את הגניבה, שלל את הכסף שלילה מוחלטת מבעליו, תוך כדי שימוש באיום בפגיעה בפקידה.

53. באמצעות הפתק גרם הנאשם לפקידה להאמין כי הוא עלול לפגוע בחייה אם תסרב לדרישתו).

54. יובהר בנקודה זו, כי "איום בהקשר זה, יכול ויהא איום מילולי - מפורש או משתמע - ויכול

שיהא זה איום בהתנהגות; ובלבד שיהא זה איום שאובייקטיבית יש בכוחו להטיל פחד בלב האדם הממוצע, במידה המאלצת אותו 'להיפרד' מרכושו בניגוד לרצונו" (עמ' 753 לספרו של קדמי, הדין בפלילים).

55. מחמת כן, ולאחר שאימצתי את אבחנתו של המלומד קדמי, על אף שהנאשם לא איים, פיזית, על הפקידה, הרי שדבריו מקיימים את יסוד האיום באלימות הנדרש.

56. במקרה זה, לא ידעה הפקידה כי הנאשם חמוש במיכל הגז המדמיע.

57. האם לעובדה זו יש רלבנטיות לעניין תוספת החומרה, המצויה בסעיף קטן (ב) להגדרת עבירת השוד (סעיף 402(ב) רישא)?

58. הצדדים לא נתנו דעתם לשאלה זו, ודעתם לא נשמעה בפניי.

בנוסף, בחינת הפסיקה אף היא לא העלתה הכרעה בעניין זה. ככל הנראה משום שלא רבים הם המקרים בהם שודד החמוש בכלי נשק (חם או קר) נמנע מלהציגו לקורבן השוד.

59. אשר על כן, ראיתי לנכון להקיש בעניין זה מדבריו של הנשיא, ד"ר שמעון אגרנט, בפרשת אלחרר הנ"ל, אשר הביע דעתו על יסוד המודעות של הקרבן לנוכחותו של אדם נוסף על השודד המבצע את השוד (פיסקה ה' בעמ' 576 בין האותיות ה-ז; ההדגשה הוספה):

"נשאלת השאלה, אם יש יסוד לטענתו הנוספת של בא-כוח המדינה באמרו, כי מעשה-החטיפה של טואשי הוא בגדר שוד 'חמור' במובן הסיפא של סעיף 288(1) לפקודה [לפקודת החוק הפלילי = סעיף 402(ב) לחוק העונשין]. כזכור, כתוב שם כי לעברין צפוי עונש מאסר מירבי של עשרים שנה אם למעשה-השוד, שיוחס לו נתלוו אלו מהנסיבות המחמירות הבאות: הוא היה מזויין בשעת-מעשה, או סמוך לו, בנשק או במכשיר אחר, בעל אופי מסוכן, או היה אז 'בחברת איש אחר או יותר' או פצע או חיבל או היכה באדם וכו'. הטענה היא. כי הנסיבה המחמירה, שנתלוותה למעשה-השוד של טואשי. נעוצה בהיותו אז 'בחברתו' של המערער. שמילא תפקיד של מסייע והיה שותף לתכנית השוד.

יש להסיק כי כאשר מנה המחוקק את הנסיבות שבגללן ראה לקבוע עונש יותר חמור מזה שקבע ברישא של סעיף 288(1) הנ"ל, הוא התכוון למקרים שבהם משתמש השודד באמצעי-אלימות חריפים, אשר יהיה בכוחם להבטיח את מניעת התנגדותו של הקרבן או סיכולה. גם ברור כי העובדה, שהשוד בוצע על-ידי העברין בחברתו של אדם שהיה שותפו לתכנית-השוד, נחשב בעיני המחוקק כאמצעי חריף כנ"ל, וזאת אפילו אם מדובר במקרה בו לא הוציא השותף הגה מפיו בשעת מעשה ולא עשה פעולה ממשית כדי לסייע לשוד, אלא הסתפק בנוכחותו הפיסית במקום המעשה.

הטעם לדבר הוא: מבחינת מטרתו של העברין לשבור את כוח התנגדותו של הקרבן - ולו רק על-ידי

הפגנת עצמת-הכוח העומדת לרשותו לשם ביצוע השוד - יש ערך לעובדה כי שותפו נמצא לצדו במקום המעשה. דבר שהקרבן היה עשוי להתרשם ממנו. מכאן יוצא שאם עובדות המקרה מצביעות אך על נוכחות 'קונסטרוקטיבית' של השותף, כי אז גם אם נוכחות שכזאת מספקת כדי שיהיה אשם כמסייע לשוד לפי סעיף 23(1)(ג) לפקודה, מכל מקום, אין זה מקרה שבו בוצע השוד 'בחברתו' של אדם אחר, באשר נסיבה מחמירה זו משמעותה נוכחות ממשית במקום השוד".

60. הטעם לכך שנוכחות אדם נוסף עם השודד מהווה נסיבה מחמירה, הינו, כי בנוכחות זו יש כדי להעצים את הכוח שקיים לשודד, בעיני קורבן השוד. העצמת כוחו של מבצע השוד, יש בה כדי לשבור את כח התנגדותו של הקורבן.

61. טעם זה נכון לכל הנסיבות המחמירות הנקובות בסעיף 402(ב) לחוק העונשין.

62. משמע מדברים אלו, כי כאשר קורבן השוד לא היה מודע לקיומה של אותה נסיבה מחמירה, בדמות נשיאת נשק או שוד בחבורה, הרי שלא הועצם אצלו אפקט הפחד ולא נשברה עוד התנגדותו.

63. משבטל הטעם לתוספת החומרה שבסעיף, אין הצדקה להרשעת הנאשם בסעיף החמור יותר 402(ב) לחוק.

מכל מקום, מעשים אלו של הנאשם, מקיימים את דרישות סעיף 402(א) לחוק העונשין: גניבה; איום בנקיטת אלימות; בשעת הגניבה או בתכוף לפניה או לאחריה; במטרה להשיג את הדבר הנגנב.

ח. התייחסות כללית לשני האישומים הראשונים

64. סיכום הדברים הוא כי העבירה מתאימה לכל סדרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשם, באישומים הראשון והשני והמרכיבים את אירוע העבירה בגינה הואשם - הינה עבירת השוד. עבירה זו כוללת את יסוד השלמת הגניבה שהיה חלק משרשרת פעולותיו של הנאשם.

65. דרך המלך היא, אם כן, אישום בעבירת השוד.

66. נחה דעתי, כי לגבי אירועים אלו, לא נהגה המאשימה איפה ואיפה, ולא בחרה אישום מופרז או מחמיר, ביחס לנאשם זה, מקום שדרך הכלל היא לבחור סעיף אישום מקל יותר.

67. כך עלה גם מפסקי הדין אשר הציגו הצדדים בפניי, כאסמכתא לטענותיהם, וכך אף עלה מבחינה עצמאית שערכתי על בסיס הפסיקה הרלבנטית (כך בפרשת סלסנר ; ת"פ 40900-12-13 מדינת ישראל נ' חרב (2014)).

68. הסנגור הביא בפניי את ת"פ 45350-07-14, בו בחרה המאשימה להאשים ב"דרישת נכס באיומים" במקרה של צעיר לא חמוש, אשר מסר לידי הכספרית בבנק פתק ובו נאמר "תביאי לי את הכסף ותהיי בשקט", ולאחר מכן נס למשמע צעקותיה, ללא שקיבל את מבוקשו.

69. מכל הטעמים והסיבות שמניתי למעלה ובהעדר גניבה, אין הנדון דומה לראיה, ואין בדוגמת פסק דין זה כדי לשנות את הכרעתי, אף כי אתייחס לנושא זה בהמשך, ביחס לאישומים השלישי והרביעי, לאחר שאעמוד על האבחנות המשפטיות שיוצגו בפרק הבא.

70. ההבחנה העומדת בפניי כעת היא ההבחנה בין עבירת ניסיון השוד, לבין עבירת דרישת הנכס באיומים. לגבי האישומים בהם לא הושלמה פעולת הגניבה או נעדר יסוד האיום באלימות (כפי שהסברתי בפיסקה 34 לעיל).

ט. הבחנה בין עבירות ניסיון השוד ודרישת נכס באיומים

71. כזכור, אילוץ הקרבן למסור את הנכס עשוי להיכנס הן בגדרה של עבירת השוד, והן בגדרה של עבירת דרישת הנכס באיומים.

72. לא כך הוא מצב הדברים ביחס לעבירת השוד שלא הושלמה. בעבירת השוד נדרשת קיומה של 'עבירת משנה' - גניבה (שאליה התלוו מעשה אלימות), כתנאי למילוי יסודות העבירה, ומעשה שוד אשר לא הושלם, הוא כזה שאינו מקיים את דרישת ביצוע הגניבה, הקבועה בסעיף 402 לחוק. לעניין זה, ראה גם הערת שוליים 3, בעמ' 746, לספרו הנ"ל של המלומד קדמי, אשר זה לשונה:

"מכאן שאחד מיסודות עבירת השוד... הוא שהעבריין 'השלים מעשה של גניבת דבר' (ד"נ 6/75 (פרץ) הנ"ל; וראה גם: ע"פ 657/81 לו(3) 818 (דנוך). וכן - ע"פ 3040/99, נד(1) 221 (טרבשי-משלא הוכחה עבירה מושלמת של גניבה לא הוכחה גם עבירה מושלמת של שוש, שהיא גניבה אגב שימוש בכוח או באיומים של שימוש בכוח").

73. בעבירת דרישת הנכס באיומים, לעומת זאת, לא נדרש כתנאי, קיום עבירת המשנה - היא עבירת הגניבה; כלומר: העבירה תושלם, גם אם בעקבות אותה הצגת דרישה באיומים, לא קיבל הנאשם ולו שקל אחד.

74. משמעות הדברים בענייננו היא, כי בגדר סעיף 404 לחוק ייכנס גם אירוע בו לא השלים הנאשם את הגניבה, אלא רק איים על קורבנו, מתוך כוונה להשלים את גניבת הדבר, דהיינו: כוונה לשלילת דבר הערך מבעליו, שלילה מוחלטת.

75. אם כן, אם יקבל הנאשם את מבוקשו, בעקבות האיומים שהציג, הרי שהתקיימו יסודותיה המלאים של עבירת השוד; ואם לא קיבל הנאשם את מבוקשו הרי שיואשם ויורשע בדרישת נכס באיומים (עבירה שהושלמה), או בעבירת הניסיון לשוד (לפי סעיף 25 לחוק).

76. דברים אלו עולים בקנה אחד עם הנכתב בהערת השוליים מס' 97, בעמ' 778 לספרו הנ"ל של קדמי: **"נראה כי הטעם ליצירת עבירה מיוחדת, נעוץ בחשש שמעשה כזה לא יבוא בגדר הניסיון המובהק; וזאת - אף שהשלמת המעשה תהווה 'שוד' "**. כלומר: מבחינת מהותה, זהה עבירת דרישת הנכס באיומים לעבירת ניסיון השוד.

77. האפשרות כי עבירת ניסיון מסוימת, תעלה כעבירה מוגמרת אחרת, אינה חדשה, והיא הועלתה על ידי כב' השופט - כתוארו אז- אהרון ברק, בע"פ 5150/93 פאיו סריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2) 183 (1994), בפסקה 3 לפסק הדין, עמ' 187 מול האותיות ב-ג):

"ושוב: הנהגות במיתחם הניסיון - שהיא ניסיון לעבור עבירה מוגמרת פלונית - עשויה להיות (אם היא מלווה ביסוד הנפשי הדרוש) עבירה מוגמרת אלמונית. אין בכך ולא כלום (ע"פ 61/51). אותו מעשה עשוי להיות הן עבירה מוגמרת פלונית, והן ניסיון לעבור עבירה מוגמרת אלמונית."

78. וראה גם את הסברו של כב' השופט יעקב קדמי (שם, בעמ' 188-189). השופט השלישי, כב' השופט פרופ' יצחק זמיר בסיכום לחוות הדעת של שני חבריו.

79. ההרשעה בעבירה המוגמרת, על בסיס העובדות שהוכחו בעבירת הניסיון נעשתה כבר בע"פ 61/51 יוסף בן מוחמד מחמוד אבו גוש נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ה (1) 1249 (1951), המוזכר על ידי הנשיא ברק בקטע שצוטט לעיל.

דומני, כי כאשר יוחדה על ידי המחוקק, עבירה מיוחדת מוגמרת, למעשה הנכנס בגדרו של ניסיון לעבור עבירה ספציפית אחרת, וכאשר לא נראה כי קיים יסוד נפשי שהוא מעבר ליסוד הנפשי של העבירה המוגמרת (כאשר היסוד הנפשי של הנאשם תואם את העבירה החמורה כגון מקרה שבו הביע אדם כוונה לרצוח ועשה כל הנדרש לשם כך, אך השלים רק עבירה של חבלה חמורה - ברור כי עדיפה תהיה הרשעתו בעבירה של ניסיון לרצח), ראוי, להעדיף את העבירה הספציפית אשר יוחדה על ידי המחוקק, ולא להשתמש בסעיף הסל של "עבירת הניסיון", ובפרט כאשר עונשה של העבירה המוגמרת נמוך יותר מן העונש על עבירת הניסיון.

80. יצוין כי כלל זה מתאים למצבים בהם נסיבות העבירה הן כאלו שיש ספק האם חומרת מעשיו של הנאשם מתאימה לסעיף ניסיון השוד או מתאימה לסעיף דרישת הנכס באיומים. רוצה לומר: כאשר נסיבותיו של

המקרה מצביעות באופן ברור על כך שהאישום הנכון הוא ניסיון שוד, כגון שהייתה לשודד כוונת שוד מובהקת או כאשר מעשיו נכנסים לגדרה של עבירת השוד המחמירה (סעיף 402(ב) לחוק), משום שהיה מזוין או ניסה בפועל להשתמש באלימות כדי לקבל את מבוקשו, הרי שסעיף החוק של דרישת נכס באיומים איננו ממצא את האירוע כולו - הסעיף המתאים יותר הוא אכן ניסיון השוד, וכך גם הענישה הצמודה אליו.

81. מכל מקום, צידם האחר של דברי אלו הוא, כפי שהבהרתי לעיל, כי לגבי העבירות המוגמרות, בהן קיבל הנאשם את מבוקשו והתבצע יסוד ה"גניבה" בעבירת השוד (אשר כאמור, איננו נדרש בעבירת דרישת הנכס באיומים), אין כל ספק שהמעשה נכנס לגדרי עבירת השוד, וזה הוא האישום הנכון. כך ייאמר לגבי סעיפי האישום הראשון והשני, בהם השלים הנאשם (משקיבל את מבוקשו) את עבירת הגניבה (ראה פרקים ו-ח לעיל).

82. שאלת סיווג העבירה כעבירה לא מוגמרת, עולה רק לגבי שני אישומים מבין ארבעת האישומים בהם הואשם הנאשם. במקרים אלו, לא הושלמה העבירה ולא נגנב דבר, מפני שהפקידים באותם המקרים סירבו לדרישתו של הנאשם, אלו סעיפי האישום השלישי והרביעי.

י. יישום אבחנות אלה לאישום השלישי

83. עובדות האישום השלישי - ביום 23.4.14, נכנס הנאשם לסניף בנק הדואר שבשכונת בית וגן בירושלים כשהוא מצויד בגז מדמיע, ובפתק עליו כתב מבעוד מועד "**זה שוד, נא לרוקן את כל הקופה**". הנאשם הציג לפקידה במקום את הפתק, אך זו מיאנה להיענות לבקשתו, והוא עזב את הסניף.

84. המלומד, יעקב קדמי, עמ' 752 לספרו הדין בפלילים, קובע, כי: "**דרישת כסף מקרבן על ידי אדם רעול פנים הינה בבחינת גניבה ולא בבחינת שוד... ואפילו לא בבחינת דרישת נכס באיומים... על עוד לא ביצע העבריין מעשה אקטיבי... במלל או בתנועה, שיש בו לכשעצמו משום איום או אלימות**".

85. הפתק של הנאשם "**זה שוד, נא לרוקן את כל הקופה**", איננו בבחינת מעשה אקטיבי במלל או בתנועה, שיש בו, לכשעצמו, משום איום באלימות, בדיוק כפי שדרישת כסף מקורבן על ידי אדם רעול פנים (שבכיסוי פניו יש משום אמירה שמדובר בשוד, שכן כיסוי הפנים הינו סימן היכר מובהק לכוונות זדון), איננה מהווה מעשה אקטיבי במלל או בתנועה, שיש בו משום איום באלימות.

86. משמעות הדברים היא, מבחינת הגדרת העבירה, כי כל עוד לא איים הנאשם מילולית באופן אקטיבי על פקיד הבנק, לא ייכנס המעשה, בהגדרתו, לא לעבירת השוד ולא לעבירת דרישת הנכס באיומים, אלא לעבירת הגניבה או ניסיון גניבה - במקרה והעבירה לא צלחה, לפי סעיף 383 לחוק העונשין, במאוחד עם סעיף 25 לאותו

חוק.

יא. יישום אבחנות אלה לאישום הרביעי

87. עובדות האישום הרביעי - ביום 22.4.14 נכנס הנאשם לסניף בנק הדואר בביתר עילית כשהוא מצויד בגז מדמיע ובפתק עליו רשם מבעוד מועד: "זה שוד, נא לרוקן את כל הקופה".

הנאשם הציג את הפתק לפקידה כשהוא מכוון את מיכל הגז המדמיע לעברה.

הנאשם הבחין כי הפקידה מסתכלת על לקוח אחר בבקשה לעזרה, ומתוך חשש שייטפס יצא הנאשם מהסניף.

88. בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בעבירת ניסיון לביצוע שוד, לפי סעיף 402(ב), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

89. כפי שהסברתי לעיל (בפסקאות 71-82) אישום בעבירה מוגמרת היה יכול להיעשות רק באמצעות סעיף 404 לחוק העונשין אשר איננו דורש כתנאי, את ביצועה של עבירת הגניבה, אלא רק את דרישת הנכס באמצעות איומים (ללא קשר לתוצאת דרישה זו).

90. זה, אכן הסעיף הנכון, ולענין האישום הרביעי מקבל אני את עמדת הסנגור.

יב. סיכום

91. בגין מעשה האישום הראשון - אני מרשיע את הנאשם בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

92. בגין מעשה האישום השני - אני מרשיע את הנאשם בעבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

93. בגין מעשה האישום השלישי - אני מרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון גניבה, לפי סעיף 383 וסעיף 25 לחוק העונשין.

94. בגין האישום הרביעי - אני מרשיע את הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים, לפי סעיף 404 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ה, 08 פברואר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

עמוד 17

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

משה דרורי, שופט
סגן נשיא